

Hồi Thứ Hai Mười Sáu
THI HÀNH QUỶ KẾ

Núi Sơn phong người đông như kiến, lở nhố khắp nơi có đến hàng trăm, hàng ngàn người thân hình to lớn, mới trông qua ai cũng nhận ra là người nước Phiên, gần vùng Mông cổ.

Số quân này đã bao vây toàn bộ dãy núi Sơn phong, Tiểu Thất bị vây hãm trong rừng núi này đã năm ngày năm đêm, nhiều lần phản công phá vòng vây, nhưng đều thất bại. Hai trăm binh sĩ nay chỉ còn lại độ sáu mươi người lương thực đã hết, nên phải bắt thú rừng mà ăn.

Quân đội không thể duy trì được bao lâu, nhưng không ai đào thoát bởi lẽ tinh thần tập thể cao, sống chết có nhau không vì gian nan mà nản chí.

Sáu mươi người đồn trú và cố thủ tại một sơn cốc để bảo toàn lực lượng. Rất nhiều người muốn thí mạng với quân thù nhưng Tiểu Thất vẫn vững lòng trông chờ viện binh, lúc đó mới phối hợp với Siêu Vô Hạn hợp đồng công kích.

Tuy nhiên họ chờ đợi đã lâu mà viện binh không thấy đến.

Lúc này Tiểu Tà và đồng đội đã đến Đông bắc Sơn phong, nhưng thấy quân địch quá đông, phải nghiên cứu địa hình rồi mới đặt kế hoạch tác chiến.

Bang Thông Thực có tín hiệu riêng, nên vừa đến chân núi Sơn phong, A Tam đã kêu lên:

– U u...

Lần lượt A Tam đến A Tứ, Tiểu Tà và mấy mươi tên binh sĩ cũng hứng chí chạy ra hô theo, hy vọng Tiểu Thất nghe được tín hiệu này sẽ trả lời.

Tiếng âm vang như sấm rền, nước chảy, vọng mãi trong rừng sâu, vang xa hơn mười dặm.

– U u u...

Tại trong sơn cốc bỗng nhiên Tiểu Thất thoáng nghe được vui mừng khôn xiết, la lên:

– Tiểu Tà bang chủ đến rồi!

Tiếng la của Tiểu Thất cũng làm cho binh sĩ vui lên phấn khởi không ít:

– Chúng ta được giải cứu rồi!

Bọn thuộc hạ hỏi tiểu Thất:

– Có phải tiếng hú lúc nãy không?

Tiểu Thất nói:

– Không sai! Ta không phải đã từng nói với các người, nếu có người đến thì

phiên bang mạnh đến cỡ nào cũng bị dẹp tan hết sao!

Về phía địch quân cũng nhốn nháo:

– Tiếng sói kêu đó là viện binh sao?

– Không sai!

Tiếng mật hiệu tiếp tục truyền lại, Tiểu thất không dám chậm trễ vội trả lời:

– U u u...

Nhận được tín hiệu A Tam kêu to:

– Là tiểu Thất rồi!

Tiểu Tà mừng rỡ:

– Tiểu Thất vẫn còn sống, trong hai ngày nay ta hồi hộp lo lắng, bây giờ thì an tâm rồi. Tiểu Thất ta đến rồi, hãy chuẩn bị ứng chiến.

A Tam nói:

– Tiểu Tà bang chủ! Chúng ta dùng phương pháp nào để xung trận đây!

Tiểu Tà nói:

– Hãy kiếm cho ta một cành cây lớn để ta đập đầu chúng nó.

– Tuân lệnh!

A Tam nhanh chóng xuống ngựa chạy vào sơn lâm, phút chốc đã đem ra những cành cây rất dài và to lớn.

Tiểu Tà, A Tam, A Tứ mỗi người chỉ dùng một cành cây, ngồi trên ngựa xung trận.

Thật là một chiến thuật kỳ lạ, làm chi địch quân hết hồn bỏ chạy.

Tiểu Thất từ bên trong thúc quân đánh ra, quân Phiên bất ngờ tan rã, hàng ngũ lộn xộn, vì chưa từng thấy lối đánh kỳ quái đó.

A Tam cười ha hả nói:

– Tiểu Tà bang chủ! Trận này chúng ta toàn thắng rồi!

Tiểu Tà nói:

– Phải gấp rút thu hồi toàn bộ ngựa chiến và vũ khí chúng bỏ lại để trang bị cho quân của Tiểu Thất.

– Tuân lệnh!

Rất nhanh, A Tam, A Tứ đã giúp cho đội quân của Tiểu Thất thu hồi binh khí và chiến mã của địch.

A Tứ hỏi:

– Tiểu Tà bang chủ! Công việc kế tiếp phải làm gì đây?

Tiểu Tà đáp:

– Bọn Phiên binh này tuy rút chạy nhưng sẽ trở lại phản công. Chúng ta hãy mai phục chờ chúng đến.

Tức thì A Tam, A Tứ, Tiểu Thất bố trí phục binh.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau địch quân đã củng cố hàng ngũ kéo đến.

Lần này phục binh của Tiểu Thất đã trang bị đầy đủ, xông ra đón đầu xung trận, giết chết quân Phiên vô số.

Đây mới là trận quyết định làm tan lực lượng của quân Phiên, khiến bọn chúng kéo đi rất xa, không còn dám mưu đồ tấn công nữa.

Bây giờ Tiểu Tà, A Tam, A Tứ gặp lại Tiểu Thất rất vui mừng.

Trận giải vây đến đây kết thúc.

o O o

Giữa lúc đó thì tại kinh thành cũng diễn biến đầy âm mưu.

Trong một đêm, Thạch sơn ráo riết cho người phi ngựa về kinh thành cầu viện.

Dương Sơn Kiệt biết được chuyện này, không cho hoàng đế Kỳ Chánh hay mà chạy vào văn phòng của Dương Chỉnh bàn luận.

Dương Chỉnh hỏi:

– Có việc gì quan trọng không?

Dương Sơn Kiệt chấp tay:

– Bẩm công công! Cơ hội đến rồi!

Dương Chỉnh đảo mắt:

– Cơ hội gì đây?

Dương Sơn Kiệt nói:

– Vệ Tiên công hãm thành Dương Cao vây hãm Thạch Sơn, bây giờ chính là cơ hội chúng ta ra tay.

Dương Chỉnh nói:

– Mục đích của chúng ta là trước phải lợi dụng tình thế diệt trừ những tên cứng đầu. Đợi cho Vệ Tiên giết hết bọn chúng ngoài mặt trận thì mới tính chuyện bên trong.

Dương Sơn Kiệt hỏi:

– Nghe nói Dương Tiểu Tà và người trong bang Thông Thực đã tham gia tác chiến, phá vòng vây của Phiên bang rồi.

Dương Chỉnh kinh hãi:

– Là hấn? Hấn tại sao lại có mặt ở chiến trường?

Dương Sơn Kiệt nói:

– Con của Siêu Thực Tiên thế cha xuất chinh mà Siêu Vô Hận là bạn thân của Dương Tiểu Tà nên mới xảy ra chuyện này. Chỉ một trận đánh hấn đã giải vây cho Siêu Vô Hận.

Nghe đến Tiểu Tà, Dương Chính đã nổi nóng, hận đến xương tủy, nghiêng răng nói:

– Hấn hiện tại đang ở đâu?

– Nghe nói hấn đã trở về Thái Nguyên!

Dương Chính cười nhạt:

– Dương Tiểu Tà! Ta muốn xem người làm sao thoát khỏi tay ta!

Dương Sơn Kiệt nheo mắt:

– Lần này Dương công công đích thân xuất quân, Tiểu Tà dù bản lĩnh cỡ nào cũng khó thoát!

Dương Chính ngạo nghễ:

– Không sai! Ta chuẩn bị dẫn theo bốn mươi vạn đại quân, xem hấn chạy thoát nơi nào.

Dương Sơn Kiệt nhắc nhở:

– Công công chớ làm quá gấp kẻo bị người ta phát hiện. Còn Dương Tiểu Tà biết được sẽ tìm cách lánh thân.

Dương Chính khoác tay:

– Ta đã có cách.

Dương Sơn Kiệt cười:

– Hỉ long! Hãy dẫn đường.

Hai người hướng về nội cung đi tới, Dương Sơn Kiệt đợi hai người đi khuất, cười rất đắc ý, như đã tìm được một kế hoạch vạn năng.

Hoàng đế Kỳ chánh đang ngự tại hoàng cung chờ Dương Chính đến.

Không lâu, Dương Chính đã chấp tay bái kiến:

– Hạ thần xin bái kiến hoàng thượng.

Kỳ chánh nói:

– Tiên sinh không cần đa lễ. Trẫm chờ đợi tiên sinh để cho biết công việc.

Dương Chính tâu:

– Tâu Hoàng thượng, Vệ Tiên là hoàng tử Phiên bang lâu nay đem quân quấy nhiễu biên cương, hạ thần đang nghĩ cách đối phó. Không biết...

Kỳ chánh nóng nảy:

– Công công có phương pháp gì?

Dương Chính cung kính:

– Phiên binh chẳng qua là hữu dung vô mưu, chỉ cần hoàng thượng đem đại quân đi chinh phạt, tức khắc chúng phải bó tay.

Kỳ chánh e ngại:

– Như thế trăm phải ngự giá xuất chinh sao?

Dương Chính thuyết phục:

– Tâu hoàng thượng chỉ vì Phiên bang nghĩ rằng hoàng thượng trẻ tuổi, chưa có thao lược và chưa lo quốc sự nên mới dám đem quân nhiều như vậy. Nếu hoàng thượng chịu ngự giá thân chinh, thì uy vu sẽ làm chấn động Phiên bang.

Kỳ chánh nghe qua cười nói:

– Phiên bang nghĩ như vậy sao? Thật không biết lượng sức!

Dương Chính thêm:

– Hoàng thượng nói rất đúng! Tiên vương danh chấn thiên hạ cũng vì đã chịu khó xuất chinh làm ba quân tướng sĩ nức lòng đánh giặc. Đại quân nước ta trước có mấy mươi vạn, nên kéo dốc hết ra biên cương để chinh phạt thì sẽ thắng lớn.

Kỳ chánh nói:

– Trẫm chưa từng nghĩ qua chuyện này, vì nhớ lại trước đây Tiên vương đã có lần ngự giá thân chinh, nhưng đã làm chết một số lớn đại thần.

Dương Chính nói:

– Hoàng thượng nên ra lệnh cho Hàn Dương thống lãnh đại quân ra lấy lại thành Dương Cao, dùng thành Dương Cao làm chỗ chi viện, có tin tức gì phải cấp báo. Vả lại kinh thành cách Phiên bang chỗ đóng quân chừng ba trăm dặm, đường xá không hiểm trở khó khăn gì.

Kỳ chánh gật đầu:

– Công công có ý hay! Trẫm sẽ ra lệnh cho Hàn Dương xuất trận. Nước Đại Minh ta có người như công công thì còn sợ gì Phiên bang quấy nhiễu, có công công theo hộ giá thì trẫm rất an tâm.

Dương Chính nói:

– Đa tạ hoàng thượng!

Dương Chính lui về nội điện.

Cái tin Kỳ chánh hoàng đế xuất chinh làm cho văn quan võ tướng đều ngạc nhiên.

Việc triều chính trao lại cho hoàng đế Kỳ Ngọc nhiếp chính.

Dương Chính thống lĩnh mấy mươi vạn quân rầm rập kéo ra khỏi kinh thành.

Dương Chính và hoàng thượng kéo quân đi rồi, Dương Sơn Kiệt liền bành trướng quyền hành trong cung. Đây không phải là chuyện ngẫu nhiên mà bên trong đã có âm mưu giữa Dương Chính và Dương Sơn Kiệt, muốn dụ Kỳ chánh hoàng đế rời khỏi ngai vàng để hãm hại.

o O o

Bấy giờ Tiểu Tà và anh em trong bang Thông Thực đã dẫn nhau về đến thành Thái Nguyên, đi theo còn có Siêu Vô Hận nữa.

Siêu Vô Hận nói:

– Hoàng đế ngực giá thân chinh, có cả Dương Chính đi theo hộ giá, chắc là có việc quan trọng.

Tiểu Tà ngạc nhiên:

– Dương công công đi theo để làm gì?

Siêu Vô Hận cười:

– Hoàng thượng quá tin Dương Chính, đương nhiên phải dắt Dương chính đi theo, tôi có việc này muốn bàn bạc với Tiểu Tà bang chủ!

Tiểu Tà nhếch môi:

– Ôi! Thật là oan gia! Nếu tôi gặp lại Dương công công chắc ông ta sẽ lột da tôi mất!

Siêu Vô Hận cười:

– Tôi sợ bang chủ không bị lột da, mà trái lại người bị lột da lại chính là Dương Chính!

Tiểu Tà nghe nói đắc ý cười:

– Nói cũng phải! Hoàng thượng chừng nào tới chiến trận?

Siêu Vô Hận nói:

– Hiện nay cách thành Nam độ ba mươi dặm, chỉ vài hôm nữa sẽ tới biên cương.

Tiểu Tà ngẫm nghĩ:

– Tại sao nhanh quá vậy? Bây giờ phải làm sao đây? Không muốn gặp mặt cũng không được rồi!

Siêu Vô Hận nói:

– Không muốn gặp mặt cũng được. Anh cứ ẩn trong thành không ra, đợi hoàng thượng đi rồi sẽ tính.

Tiểu Tà nóng nảy:

– Lần này hoàng thượng ngự giá thân chinh là lần mưu Dương Chính rồi, ta

không thể để cho kế hoạch của gian thần thành công.

Siêu Vô Hận hỏi:

– Anh có cách gì ngăn chặn âm mưu của Dương Chính không?

Tiểu Tà nói:

– Ta đã có cách!

– Anh có âm mưu gì thì mau nói ra đi!

Tiểu Tà cười:

– Thiên cơ bất khả lậu!

A Tam thắc mắc:

– Thì nói ra nghe một chút cũng không được sao?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không được! Nếu để lộ ra ngoài thì người ta sẽ kết tội phản quốc!

Siêu Vô Hận không hiểu:

– Cái gì mà tội phản quốc?

Tiểu Tà nói:

– Điều bí mật chính là ở chỗ đó. Chuyện này rất quan trọng, A Tam A Tứ! Các người nên đến Cơ nhưng quan tạm trú một thời gian ta mới yên lòng hành sự.

A Tứ hỏi

– Phải ở đó bao nhiêu lâu?

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Có thể mấy ngày mà cũng có thể là mấy tháng, tóm tắt là không lâu.

Tiểu Thất lo lắng:

– Tiểu Tà bang chủ! Còn em và Siêu Vô Hận thì sao?

Tiểu Tà nói:

– Trở lại với quân ngu, quán Thông Thực không còn nữa, mỗi người tự lo liệu cho mình.

Tiểu Tà từ giã ra đi.

Hành động của Tiểu Tà rất kín đáo, làm cho ai nấy đều hồi hộp, bùi ngùi, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, mà trước mắt tình anh em chia cắt hoàn toàn.

Mặt trời lên cao...

Hơi nóng sa mạc bốc lên ngun ngút.

Tại cửa khẩu Bạch dương, địa thế rất hiểm trở, bên trong quân lính tuần tra rất nghiêm mật.

Phía sau đại trại là một dải sơn khê.

Bỗng nhiên trên bờ suối có tiếng hát làm cho Vệ Tiên giật mình:

– Ai? Tại sao nơi đây lại có người? Phía trước có con sông lớn, tại sao bờ suối này lại có người lên vào?

Từ bên trái dòng suối, ăn thông sang với sông, Tiểu Tà đã từ dòng sông này mà đến nơi đây.

Bây giờ gương mặt của Tiểu Tà sáng rõ lên như một mỹ nhân, thấy vị hoàng tử nước Phiên kinh hãi liền lên giọng trấn an:

– Người biết thế nào là nghệ thuật không? Chỉ biết có la lên om xòm!

Tiểu Tà tại sao lần này mò đến trại của quân Phiên, không lẽ trong kế hoạch đối phó Dương Chính có liên quan đến hành động này?

Chắc chắn là có nếu không làm sao Tiểu Tà dám vào chốn trung quân của Vệ Tiên đùa giỡn.

Lần trước nơi chiến trận, Tiểu Tà đã xuất hiện một lần, hẳn biết mặt Vệ Tiên song Vệ Tiên chắc chắn không nhận ra hắn.

Vệ Tiên hét:

– Người là ai?

Tiểu Tà cười:

– Ta là người bán quần áo.

Vệ Tiên giật mình nghĩ đến quần áo của mình để trên phiến đá nơi có Tiểu Tà đứng. Hắn định đứng dậy nhưng đã vội ngâm người xuống nước nói:

– Còn không mau ném quần áo của ta qua đây. Đừng có đùa!

Tiểu Tà ranh mãnh:

– Quần áo toàn là vải thượng hạng của Trung nguyên. Có lẽ người cướp được của bá tánh?

Nói xong Tiểu Tà lấy đồng quần áo đếm từng cái và hướng về phía Vệ tiên nói:

– Tổng cộng bảy món, đôi giày, dây lưng cộng lại thì trị giá mười lượng, nhưng đã dùng qua chỉ còn lại tám mươi phần trăm. Thôi tính tám lượng bạc cũng được!

Vệ Tiên thấy Tiểu Tà không nể mặt mình hét to:

– Người đâu! Mau bắt hắn cho ta!

Vệ binh trước đã muốn bắt người nhưng chưa có lệnh, bây giờ bảy tám tên xông tới.

Tiểu Tà cười nhạt:

– Đàn ông đang tắm có gì đáng xem đâu?

Vừa nói Tiểu Tà vừa ném mấy viên sỏi điểm huyết bọn vệ binh, làm cho bọn vệ binh đứng trơ một chỗ.

Vệ Tiên thấy Tiểu Tà ra tay, cảm giác hơi quen quen, tiếp tục nhận thấy trên đầu Tiểu Tà có một đuôi tóc liên hồi:

– Người... người là Dương Tiểu Tà sao?

Tiểu Tà cười đắc ý:

– Không phải ta thì còn ai dám bán quần áo nơi đây chứ?

Bây giờ biết đích xác là Dương Tiểu Tà tâm trạng việc binh rất căng thẳng.

Tiểu Tà một mình thi triển công phu chưa chắc Vệ Tiên đã địch lại, bây giờ trong tình cảnh đột ngột như vậy, không biết Tiểu Tà có mưu kế gì đây.

Vệ Tiên biết Tiểu Tà là một tiểu hài không dễ gi đối phó, trước khi chưa hiểu được mục đích, buộc lòng phải nhẫn nại nói:

– Người bán quần áo thì ta mua!

– Tiền đâu?

– Trả tiền lập tức cho người sao?

Tiểu Tà nheo mắt:

– Lời nói của ông tôi không tin!

Vệ Tiên nói:

– Lời nói của ta nặng như núi!

Tiểu Tà cười:

– Lời nói của ông nặng như núi? Tôi không tin vì nó chỉ là một trò đùa.

Vệ Tiên cảm thấy như đã mắc vào bẫy của Tiểu Tà ấp úng nói:

– Người...

– Không lẽ ông còn muốn mượn của tôi?

Vệ Tiên hết cách đòi y phục, bất đắc dĩ nói:

– Nơi chuôi kiếm có một viên ngọc quý, người lấy đi.

Tiểu Tà cầm chuôi kiếm lên xem, quả thấy có một viên dạ minh châu, nên cười:

– Tạm được! Có thì có nhưng tôi chỉ bán được tám lượng, lại phải thối cho ông xong tôi không có đồng nào cả, vả lại không được lấy dạ minh châu của ông.

Vệ Tiên bị chọc ghẹo thiếu điều muốn khóc, tức giận la:

– Vậy người muốn trao đổi bằng cách nào?

Tiểu Tà bất đắc dĩ nói:

– Tôi không có tiền thối, và cũng không cần thối. Tóm lại thưởng cho ông được chưa?

Vệ Tiên nóng nảy:

– À! Vậy thì trả quần áo cho ta được chưa?

Tiểu Tà thản nhiên:

– Vậy thì cộng thêm cước phí thành mười lượng!

– Người...

Vệ Tiên làm sao biết được dụng ý của Tiểu Tà. Nếu tiếp tục đấu lý với hắn thì đồ đạc mất hết, không còn gì để che thân.

Tiểu Tà bỗng nhiên cười sặc sụa, không ngờ hắn đã nghĩ ra cách chọc ghẹo Vệ Tiên như vậy nên hạ giọng nói:

– Thôi được! Tôi phục vụ miễn phí cho hoàng tử nước Phiên một lần, để ông khỏi cho tôi là keo kiệt.

Dứt lời, Tiểu Tà đưa tay quơ đồng quần áo ném cho Vệ Tiên, kể cả cây trường kiếm.

Vệ Tiên tiếp ngay quần áo, mặc vào đứng lên thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Tiểu Tà hỏi:

– Hoàng tử hài lòng chứ?

Vệ Tiên nói:

– Gan của người phải nói là thiên hạ vô địch!

Tiểu Tà khoái trá:

– Thật sao?

Vệ Tiên gặng hỏi:

– Nếu không to gan ai dám cô thân độc mã đến đây gặp ta?

Tiểu Tà cười kha khà nói:

– Gặp người làm gì? Để xem người tắm sao?

Vệ Tiên tức cười nói:

– Bốn vương không phải nói như vậy mà ý nói người là người nước Đại Minh đến gặp ta không phải dễ dàng gì!

Cũng may Tiểu Tà có mục đích nên mới nhẫn nại, nếu không thì đã sanh chuyện rồi.

Tiểu Tà khoác tay:

– Người khỏi tăng bốc! Ta cũng không cần ai nhận xét gan to gan nhỏ làm gì, cũng không cần nói là người của Minh triều hay không!

Vệ Tiên ngạc nhiên:

– Sao vậy? Người là người Trung nguyên mà?

Tiểu Tà nói:

– Người không biết ta là một tội nhân của nước Đại Minh sao? Hoàng đế Kỳ chánh nghe lời thái sư Dương Chính cho ta là phản thần, đòi bắt đem chém. Chuyện này còn liên lụy đến bạn bè của ta nữa.

Vệ Tiên nghe xong nở một nụ cười xảo quyệt nói:

– Nếu vậy thì ý của người là muốn bỏ giang sơn Đại Minh sao?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Ai nói ta bỏ hết giang sơn Đại Minh? Ta còn muốn đòi lại ấy!

Vệ Tiên phỏng đoán:

– Vì ý định như vậy nên người đến đây gặp ta?

Tiểu Tà nói:

– Nếu sông phẳng thì chúng ta có thể hợp tác.

Vệ Tiên nói:

– Ta có nghe qua hiện nay người là tội phạm của triều đình, đang bị truy nã. Người lâm vào bước đường cùng rồi.

Vệ Tiên cười nhạt nói:

– Quan trọng ở chỗ con cọp bị áp chế thì luôn cả người cũng cần.

Vệ Tiên nhìn ngay Tiểu Tà nói:

– Người quả nhiên là con mãnh hổ. Người ta đã khuyến dụ mà cũng không chịu tiếp thu.

– Tiếp thu để trở thành bộ hạ của người sao? Ta không muốn làm chuyện đó.

Vệ Tiên lắc đầu cười:

– Người tưởng ta có thể đáp ứng ý muốn của người?

– Không phải tưởng mà là nhất định.

– Hừ! Người tin như vậy sao?

Tiểu Tà đắc ý nói:

– Bản thân tôi xưa nay rất tự tin.

Vệ Tiên lạnh lùng:

– Người đoán sai rồi! Bốn vương không cần lực lượng nào yểm trợ vẫn có thể chiếm được Đại Minh. Tóm lại không cần bọn người khác.

Tiểu Tà lặng thinh, vẻ mặt đánh lại.

Vệ Tiên nói:

– Người chỉ có một mình, tác dụng không có bao nhiêu. Ta chẳng những không muốn hợp tác mà còn muốn giết người đó nữa.

Tiểu Tà nhìn ngay mặt Vệ Tiên nói:

– Nếu không muốn hợp tác thì cũng chẳng sao! Miến là đừng hối hận.

Thì ra Tiểu Tà lập mưu có ý lừa Vệ Tiên để mượn lực lượng khống chế Dương Chính. Hành động này chứng tỏ tạo phản với triều đình nên không muốn cho anh em trong bang Thông Thực đi.

Tiểu Tà nói:

– Nếu hợp tác thì chúng ta cùng lập kế sách tấn công Đại Minh, khi thắng lợi thì chiến lợi phẩm chia hai.

Vệ Tiên dò dẫm:

– Người biết lần này Kỳ chánh đem bốn mươi vạn quân xuất chinh đóng ở nơi nào không?

Tiểu Tà khinh miệt:

– Dương nhiên là ải Đại đồng, sau đó phản công quân đội của người.

Vệ Tiên gật đầu:

Người và bốn vương suy nghĩ giống nhau. Ta nghĩ nên chặn nửa đường cắt đoạn đại binh ra mà đánh. Ý người thế nào?

Tiểu Tà nói:

– Đó là kế sách của người sao?

– Khổng sai, chúng ta dĩ quả địch chúng, kế sách này rất thích hợp.

Tiểu Tà nói:

– Nếu tôi cầm quân thì khi ngài kéo quân ra, tôi sẽ quét sạch không tha.

Vệ Tiên không phục:

– Dù cho người suy đoán kế hoạch của ta cũng không thể phá vỡ được mấy mươi vạn quân của bốn quốc.

Tiểu Tà mỉa mai:

– Người tưởng mấy mươi vạn quân của quý quốc là hùng mạnh lắm sao? Chính cái hùng mạnh đó sẽ nảy sinh ra tự kiêu, khinh địch mà trong binh pháp rất kỵ. Ngài đã phạm vào lầm lỗi đó rồi.

Vệ Tiên đính chính:

– Đó không phải tự kiêu khinh địch mà là tự nhiên.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Tự tin sinh ra tính tự đại, hai bản tánh này rất có tương quan, trong binh pháp đã dặn dò rất kỹ, là người cầm quân không thể lầm lẫn.

Vệ Tiên trong lòng cũng đã có chút khâm phục:

– Thôi! Ta mới tắm rửa xong, cần phải ăn uống. Nhân đây ta mời người vào trại nghỉ ngơi, cùng nhau tiếp tục đàm đạo.

Tiểu Tà không khách sáo:

– Cũng được! Chỉ cần tiểu vương nhận thức được tình thế sắp đến rất quan trọng đối với Phiên quốc.

Cả hai cùng nhau bước vào doanh trại với thái độ vừa dè dặt vừa cảm mến.

o O o